

Arrest

nr. 189 591 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juli 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. MUSEKERA SAFARI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2017 bij de Belgische diplomatieke post te Tunis een aanvraag in tot afgifte van een visum type C met het oog op een toeristisch verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 juni 2017 de beslissing om het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Op 28 juni 2017 kwam verzoeker met vlucht TU788 aan op de luchthaven te Zaventem.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 juni 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot nietigverklaring van het visum type C dat hem was toegestaan. Hij gaf hierbij aan dat verzoeker het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende kon aantonen.

1.5. Op 30 juni 2017 stelde verzoeker tegen de beslissingen tot terugdrijving en tot nietigverklaring van zijn visum van 28 juni 2017 een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 189 386 van 4 juli 2017 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot terugdrijving en tot nietigverklaring van verzoekers visum van 28 juni 2017.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 juli 2017 een nieuwe beslissing tot terugdrijving en een nieuwe beslissing tot nietigverklaring van het aan verzoeker toegestane visum.

De beslissing tot terugdrijving van 5 juli 2017, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 05/07/2015 om 13.05 uur, aan de grensdoorlaatpost .Brussel Nationaal werd door ondergetekende, [N.K.] HOOFDINSPECTEUR Federale Politie ZAVENTEM

de heer / mevrouw :

naam [A.] voornaam [B.]

[...]

die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Tunesië nummer [...] afgegeven te Zarzis op : 17.01.2014

houder van het visum nr. 011741121 van het type C afgegeven door Belgische Ambassade te Tunis geldig van 27.06.2017 tot 20.07.2017 voor een duur van 8 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Tunis met TU788, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist voor de eerste keer naar Europa meer bepaald België voor toeristische doeleinden.

Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket naar Tunis voorzien op 05/07/2017 en een hotelreservatie voor Hotel Evergreen voor deze periode .

Zal tijdens zijn verblijf begeleid worden door een vriend van zijn broer, de genaamde [O.D.].

Betrokkene kan enkel meegeven aan de met grenscontrole belaste overheden dat hij het ato[m]ium, grote markt en manneke pis wenst te bezoeken. Verdere gegevens betreffende zijn voorgenomen verblijf kan betrokkene niet verschaffen, hij verwijst steeds naar de vriend van zijn broer.

Art 6 van de Schengengrenscode stelt duidelijk dat onderdanen van derde landen de toegangsvoorwaarden en het doel van het voorgenomen verblijf moeten kunnen staven. Het is dus niet aan derden om het reisdoel toe te lichten aan de met grenscontrole belaste overheden maar aan betrokkene zelf.

In diezelfde Schengengrenscode bijlage 1 punt C 2de lid, documenten ter staving van de toegangsvoorwaarden. Documenten ter staving van de reisroute, bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken.

Betrokkene kan naast een hotelreservatie geen enkel document voorleggen waaruit zijn voorgenomen reisplannen blijken of toelichten hoe hij dit verblijf zal volbrengen.

Uit het verzoekschrift van betrokkene blijkt dat betrokkene met zijn broer, [A.A.] die zou afkomen uit Frankrijk, zou herenigd worden in België. Betrokkene heeft bij zijn verhoor door de met grenscontrole belaste overheden op datum van 28.06.2017 nooit melding gemaakt van een hereniging met zijn broer, de genaamde [A.A.].

Na consultatie van de visumaanvraag van betrokkene meer bepaald punt 34 (gegevens van familieleden die verblijven in EU/EER/CH) blijkt dat betrokkene nooit melding heeft gemaakt van het verblijf van zijn broer in Frankrijk.

Na contactname met de Franse overheden blijkt dat de broer van betrokkene in illegaal verblijf verkeert in Frankrijk sinds 2009 en een Bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de Franse overheid ten aanzien van Dhr [A.A.].

Door voorgaande elementen is het meer dan duidelijk dat betrokkene met opzet deze informatie achterhield om de bevoegde autoriteiten te misleiden om zodoende alsnog zijn broer in illegaal verblijf te vervoegen. Indien betrokkene zijn visumaanvraag had gericht aan de Franse Ambassade voor het bekomen van een visum kort verblijf zou het illegaal statuut van zijn broer meteen te voorschijn zijn gekomen en naar alle waarschijnlijkheid een weigering visum als gevolg zou gehad hebben. Zodoende werd gebruik gemaakt van een vriend van de broer om deze vaststellingen door andere autoriteiten te omzeilen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum, die verzoeker ook op 5 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw, Meneer [A.B.]

[...]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

uw visum onderzocht. Nummer 011741121, afgegeven: 21.06.2017.

[...] het visum is nietig verklaard [...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene reist voor de eerste keer naar Europa meer bepaald België voor toeristische doeleinden. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket naar Tunis voorzien op 05/07/2017 en een hotelreservatie voor Hotel Evergreen voor deze periode. Zal tijdens zijn verblijf begeleid worden door een vriend van zijn broer, de genaamde [O.D.]. Betrokkene kan enkel meegeven aan de met grenscontrole belaste overheden dat hij het ato[m]ium, grote markt en manneke pis wenst te bezoeken. Verdere gegevens betreffende zijn voorgenomen verblijf kan betrokkene niet verschaffen, hij verwijst steeds naar de vriend van zijn broer. Art 6 van de Schengengrenscode stelt duidelijk dat onderdanen van derde landen de toegangsvoorwaarden en het doel van het voorgenomen verblijf moeten kunnen staven. Het is dus niet aan derden om het reisdoel toe te lichten aan de met grenscontrole belaste overheden maar aan betrokkene zelf. In diezelfde Schengengrenscode bijlage 1 punt C 2de lid, documenten ter staving van de toegangsvoorwaarden. Documenten ter staving van de reisroute, bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken. Betrokkene kan naast een hotelreservatie geen enkel document voorleggen waaruit zijn voorgenomen reisplannen blijken of toelichten hoe hij dit verblijf zal volbrengen. Uit het verzoekschrift van betrokkene blijkt dat betrokkene met zijn broer, [A.A.] die zou afkomen uit Frankrijk, zou herenigd worden in België. Betrokkene heeft bij zijn verhoor door de met grenscontrole belaste overheden op datum van 28.06.2017 nooit melding gemaakt van een hereniging met zijn broer, de genaamde [A.A.]. Na consultatie van de visumaanvraag van betrokkene meer bepaald punt 34 (gegevens van

familieleden die verblijven in EU/EER/CH) blijkt dat betrokkene nooit melding heeft gemaakt van het verblijf van zijn broer in Frankrijk.

Na contactname met de Franse overheden blijkt dat de broer van betrokkene in illegaal verblijf verkeert in Frankrijk sinds 2009 en een Bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de Franse overheid ten aanzien van Dhr [A.A.].

Door voorgaande elementen is het meer dan duidelijk dat betrokkene met opzet deze informatie achterhield om de bevoegde autoriteiten te misleiden om zodoende alsnog zijn broer in illegaal verblijf te vervoegen. Indien betrokkene zijn visumaanvraag had gericht aan de Franse Ambassade voor het bekomen van een visum kort verblijf zou het illegaal statuut van zijn broer meteen te voorschijn zijn gekomen en naar alle waarschijnlijkheid een weigering visum als gevolg zou gehad hebben. Zodoende werd gebruik gemaakt van een vriend van de broer om deze vaststellingen door andere autoriteiten te omzeilen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het hoogdringend karakter van zijn vordering dient te worden aangenomen nu hij administratief van zijn vrijheid is beroofd. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet wordt in vraag gesteld – is hiermee voldoende verduidelijkt en aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“En ce que, la partie adverse adopte une décision de refus d'accès au territoire sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause,

Alors que, toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutie, prenant en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause,

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

2. Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

3. Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

4. Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

5. Que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

6. Considérant que la motivation de la première décision querellée peut être résumée comme suit :

- La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l'objet et les conditions de son séjour ;
- Elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ;
- Il ne reviendrait pas l'ami de son frère de justifier le but touristique du voyage de la partie requérante ;
- Le frère de la partie requérante résiderait de manière irrégulière en France depuis 2009. Le but de la partie requérante serait de rejoindre son frère et résiderait comme lui de manière irrégulière en France et aurait utilisé un ami de la famille pour empêcher les autorités d'arriver à ce constat;

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

7. Considérant à titre préliminaire que la partie requérante tient à signaler la décision querellée apparaît comme une tentative de la partie adverse de motiver a posteriori une décision de refoulement décidée le 28.06.2017 et suspendue par l'arrêt n° 206.733 de votre Conseil ;

Que la partie adverse semble donc en réalité chercher à faire échec à l'autorité de chose jugée de l'arrêt du 04.07.2017 ;

8. Considérant, première branche, qu'il ressort de la décision querellée qu'elle vise à éviter que la partie adverse rejoigne son frère en France qui y résiderait de manière illégale depuis 2009 ;

Que le but du voyage de la partie requérante ne serait donc pas touristique mais de s'installer illégalement en France comme son frère ;

Que la partie requérante aurait cherché à cacher l'identité de son frère pour que le statut illégal de celui-ci ne soit pas découvert et que son visa ne lui soit pas refusé ;

Que cette motivation ne tient pas la route et est contredite par les éléments en possession de l'Etat belge ;

Qu'en application des principes de prudence et de minutie, la partie adverse a l'obligation de rechercher l'ensemble des éléments pertinentes de la cause, de les analyser soigneusement et de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents pour sa prise de décision ;

Qu'il apparait en l'espèce, que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause et tout particulièrement, ceux favorables à la cause du requérant ;

Que la partie requérante avait joint à la requête ayant mené à l'arrêt n°206.733 les documents d'identité de son frère (Pièce 5) ;

Qu'il ressort de cette pièce connu de la partie adverse que Monsieur [A.A.] (frère du requérant) a un titre de séjour valable du 08.10.2015 au 07.10.2025 ;

Que dans ces conditions, la partie requérante ne peut pas comprendre la motivation de la décision querellée, contredite explicitement par des éléments objectifs ;

Qu'en effet, son frère ayant un titre de séjour valable en France, il ne peut pas être soutenu qu'il souhaitait cacher la situation irrégulière de celui-ci et vivre « clandestinement » avec lui ;

Que dès lors que le motif déterminant (situation irrégulière du frère) qui justifie la décision de refoulement ne correspond pas à la réalité des pièces dont a connaissance la partie adverse de sorte que la décision attaquée n'est pas légalement motivée en la forme et sur le fond ;

Que ce faisant, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation dès lors que les conclusions tirées par la partie adverse sont contraires aux informations disponibles ;

Qu'il y a lieu d'ajouter que le frère de la partie requérante s'est marié en France (Pièce 10), a obtenu un visa pour aller en France (Pièce 11), a un titre de séjour valable jusqu'en 2025 (Pièce 5) et a un fils né le 02.09.2016 ([A.Y.]) ;

Que la partie adverse a également violé les principes de prudence et de minutie dès lors qu'elle n'a pas tenu compte ou mal analysé des informations dont elle avait connaissance et n'a pas cherché à mieux s'informer sur la situation du frère de la partie requérante alors qu'elle a servi de motivation déterminante de la décision de refoulement ;

Que votre Conseil avait déjà noté (arrêt n° 206.733) que la partie avait violé les principes de prudence et de minutie ;

Que dans la décision du 28.06.2017, la partie adverse reprochait à la partie requérante de ne pas pouvoir donner en dehors de son numéro de téléphone aucune information sur l'ami de son frère ;

Que pourtant, il ressort de l'arrêt précité, que la partie requérante avait donné le nom de la personne, son âge approximatif, son adresse reçu par SMS, et précisé que cette personne serait son guide (arrêt n° 206.733, p. 14) ;

Qu'il ressort de l'ensemble de ces éléments que depuis le départ, la partie adverse a sciemment fait le choix de faire une analyse du dossier défavorable à la partie requérante et de lui interdire l'entrée sur le territoire ;

9. Considérant, deuxième branche, que la partie adverse ne peut pas être suivie lorsqu'elle soutient qu'en l'absence de documents touristiques, il est démontré que le caractère touristique de son voyage n'est pas établi ;

Que l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :... » ;

Que l'utilisation du terme « PEUT » implique que la partie adverse dispose d'un large pouvoir d'appréciation et que le refus d'accès au territoire ne doit pas se faire de manière automatique et ne peut pas être appliqué de manière déraisonnable et disproportionné ;

Que l'annexe I au Règlement n°562/2006 du Règlement du Parlement européen et du Conseil dispose que : « Les justificatifs visés à l'article 5, paragraphe 2, peuvent être les suivants :

c) pour des voyages à caractère touristique ou privé:

i) justificatifs concernant l'hébergement:

— une invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée,
— une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type d'hébergement envisagé;

ii) justificatifs concernant l'itinéraire:

la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé;

iii) justificatifs concernant le retour:

un billet de retour ou un billet circulaire. » ;

Que la lecture de cette annexe (utilisation du terme peuvent) permet de dire que les documents qu'elle cite sont exemplatives et que leur absence ne peut pas mener automatiquement au refoulement et refus d'entrée sur le territoire ;

Que la décision contestée apparaît donc comme étant déraisonnable et disproportionnée en ne tenant pas compte des éléments favorables à la partie requérante ;

Que sur les trois justificatifs de voyage prévus (justificatifs concernant l'hébergement, justificatifs concernant le retour, justificatifs l'itinéraire) par l'annexe I au Règlement 562/2006, deux ne font pas l'objet de la moindre contestation ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante avait un lieu de résidence touristique et suffisamment de moyens pour subvenir à ses besoins. A cet égard, une nouvelle réservation d'hôtel a été faite pour la partie requérante pour toute la durée de validité de son visa afin qu'il ait un lieu où rester dès qu'il pourra sortir. Il en est de même de son billet électronique d'avion open qui est valable jusqu'au 19.07.2017, date limite à laquelle il devra quitter le territoire en toutes circonstances (Pièce 12) ;

Que la réservation d'hôtel et son billet retour correspondaient à la durée prévue de son autorisation au séjour ;

Que par ailleurs, la partie requérante étant scolarisée à l'Université, elle n'a aucune intention de rester dans l'espace Schengen et d'abandonner ses études ;

Que lorsqu'elle justifie sa position par l'absence d'informations touristiques, de brochure de voyages..., la partie adverse ne tient pas compte des avancées technologiques de l'époque ;

Qu'en effet, la possession d'un smartphone ou l'accès à un ordinateur, permet avec internet de s'en servir comme guide touristique, carte routière, GPS ou brochure de voyage ;

Que le fait que la partie requérante ne disposait pas des documents papiers auxquels fait référence la partie adverse, ne suffit pas en 2017 pour démontrer qu'elle ne venait pas en Belgique en qualité de touriste ;

Que dans ces conditions, dès lors qu'elle démontrait disposer de justificatifs relatifs à son hébergement, à son retour et que les informations relatives à l'itinéraire sont disponibles par internet, il apparaît déraisonnable de refouler la partie requérante parce qu'elle n'a pas de documents dont la possession n'est pas obligatoire légalement ;

Qu'en outre, la nécessité de disposer de documents touristiques pour démontrer l'objet touristique de son voyage est moins importante lorsque le demandeur a une personne qui s'est mise à sa disposition pour l'aider sur place ;

Que dans sa demande de visa, la partie requérante avait déjà fait référence à cet ami (Arrêt n° 206.733, p. 15) ;

Que la partie requérante a fourni à la partie adverse les informations essentielles relatives à Monsieur [D.O.], ami de son frère qui s'était engagé à faciliter son voyage en Belgique ;

Qu'il faut préciser que Monsieur [D.O.] a vécu à ZARZIS où il est devenu ami avec le frère de la partie requérante et que dans cette région, les amis et la famille de ses amis sont considérés comme des membres de sa famille. C'est ainsi que Monsieur [D.O.] s'était rendu à Zaventem pour accueillir la partie requérante et était en contact avec lui comme il ressort de l'audition du requérant ;

Que par ailleurs, le frère et le cousin de la partie requérante devait le rejoindre le weekend. Ils ont d'ailleurs dû prendre EN URGENCE congé pour venir en Belgique le jeudi 29.06.2017 pour pouvoir soutenir la partie requérante, information dont a connaissance la partie adverse ;

Que votre Conseil a déjà constaté que la partie adverse a violé le principe de minutie et de prudence en ne prenant pas contact avec Monsieur [D.O.] pour vérifier le but du voyage de la partie requérante et ses conditions de séjour (arrêt n° 206733, p.15) ;

Qu'à cet égard, il semble que par rapport à ce point, la partie adverse a changé de position sans justifier ce revirement ;

Que dans un premier temps (Pièce 7), la partie adverse a prétendu (à tort) que la partie requérante ne donnait pas suffisamment d'information au sujet de Monsieur [D.O.] pour qu'il en soit pris en compte ;

Qu'aujourd'hui, la partie adverse semble considérer que l'existence d'un ami servant de guide est sans influence en contradiction avec les conclusions de votre arrêt n° 206.733 et sans justifier la différence d'analyse entre les deux décisions ;

Qu'en refusant à nouveau de prendre contact avec cette personne et en considérant que l'existence d'une personne s'engageant à servir de guide ne permet pas justifier le caractère touristique d'une voyage, la partie adverse commet à nouveau une erreur manifeste d'appréciation et viole les principes de prudence et de minutie ;

Que la partie requérante pouvant compter sur la disponibilité d'un ami pour le guider, ayant accès aux informations disponibles sur internet, et en ayant réservé un hôtel et un billet de retour, elle justifie à suffisance le caractère touristique de son voyage ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante remplissait les conditions pour obtenir un visa touristique, et que dans ces conditions, il apparaît disproportionné et déraisonnable de lui refuser l'entrée sur le territoire au motif qu'il n'a pas certains documents non-obligatoires sur lui et accessibles à tout moment et en tous lieux par internet ;

Que pour ces différents motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

10. Considérant, troisième branche, que le voyage de la partie requérante devait lui permettre de rendre visite à son frère résidant en France, à l'épouse et le fils de ce dernier ;

Que la première décision querellée vise explicitement à empêcher que la partie requérante ne puisse voir son frère en France et porte donc atteinte à son droit au respect de la vie privée et familiale ;

Que l'article 8 de la CEDH prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que ce droit garantit que la partie requérante puisse voir et entretenir une relation avec son frère, sa belle-sœur et son neveu ;

Que la partie adverse se devait, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Que la partie adverse justifie la décision d'empêcher le contact entre la partie requérante et son frère au motif que ce dernier réside irrégulièrement en France et qu'en conséquence la partie requérante aurait également pour but d'y vivre dans la clandestinité ;

Que les éléments sur lesquels reposent la décision de la partie adverse sont erronées ou pas à jour ;

Qu'en effet, Monsieur [A.A.] a un titre de séjour valable jusqu'en 2025 en France (Pièce 5) et est marié (Pièce 10) ;

Que dans ces conditions, la décision apparaît comme n'étant pas légalement motivé au regard de l'article 8 de la Convention européenne dès lors qu'elle repose sur des éléments inexacts ;

Qu'en toute circonstances, il apparaît disproportionné d'empêcher deux frères de se voir sur la base d'informations inexacts ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ;

11. Considérant, quatrième branche, qu'à la suite de l'arrêt suspendant les décisions du 28.06.2017, la partie a adopté une nouvelle décision de refoulement interdisant à la partie requérante de pénétrer sur le territoire ;

Que s'agissant d'une nouvelle décision reposant sur des éléments non-invoqués dans la décision du 28.06.2017, la partie adverse aurait dû inviter la partie requérante à faire valoir ses observations ;

Qu'il n'apparaît pas que la partie requérante ait été interrogée avant l'adoption de la nouvelle décision ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé le principe d'audition préalable qui impose à toute autorité administrative avant de prendre une décision pouvant avoir des effets négatifs à l'égard d'un justiciable de lui permettre de faire valoir ses observations : « Considérant qu'en vertu du principe audi alteram partem, les autorités dont les actes risquent de léser gravement les droits ou les intérêts de tiers sont obligées, afin de statuer en connaissance de cause, de les autoriser à leur faire connaître leur opinion et de leur accorder pour ce faire un délai suffisant; que, bien que ce principe général de droit trouve à s'appliquer en règle quand un acte est adopté en considération du comportement de la personne à laquelle il porte atteinte - ce qui n'est pas le cas dans la présente affaire -, l'application de ce principe général de droit peut être étendue, eu égard à sa finalité, à toute mesure susceptible de léser gravement une personne qu'elle soit prise ou non en relation avec son comportement » (CE, n° 168.653 du 8 mars 2007) ;

Que ce droit est également garanti par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne des droits de l'Homme : « 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment :

a) Le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

- b) Le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;
- c) L'obligation pour l'administration de motiver ses décisions » ;

Que selon la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, les principes consacrés par l'article 41 de la Charte s'appliquent non seulement aux institutions européennes mais également aux organes des Etats membres : « 37. En vertu de ce principe les destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts doivent être mis en mesure de faire connaître utilement leur point de vue quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder sa décision. À cet effet, ils doivent bénéficier d'un délai suffisant (voir, notamment, arrêts précités Commission/Lisrestal e.a., point 21, et Mediocurso/Commission, point 36).

38. Cette obligation pèse sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des décisions entrant dans le champ d'application du droit communautaire, alors même que la législation communautaire applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité. » (CJUE, affaire C-349/07 du 18 décembre 2008, § 37 et 38) ;

Que la Cour de justice de l'Union européenne précise : « 81. À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82. En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions. » ;

Que la décision d'éloignement rentre dans le champ d'application du droit européen et notamment du Règlement n° 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 ;

Que le droit à l'audition préalable et respect des droits de la défense s'applique en l'espèce dès lors que la décision querellée empêche la partie requérante d'entrer sur le territoire belge et justifie son maintien en détention ;

Que si la partie adverse avait interrogé la partie requérante, celui-ci aurait pu indiquer que son frère vivait légalement en France comme le prouve son titre de séjour ;

Que la recherche d'informations exactes et à jour au sujet du frère de la partie requérante aurait dû se faire en vertu des principes de prudence et de minutie ;

Qu'en interrogeant pas la partie requérante avant l'adoption de la décision querellée et en ne recherchant pas ou en ne prenant pas en compte, les informations exactes relatives à la situation du frère de la partie requérante, la partie requérante a violé les principes d'auditions préalables, de prudence et de minutie ; ”

2.3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals

vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Dee bestreden beslissingen genomen werden, enerzijds bij toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waaruit het volgende blijkt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.”

Het loutere feit dat verzoekster in het bezit is van een Schengenvisum, doet geen afbreuk aan de toepassing van bovenvermeld artikel 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428).

Verzoeker gaat er met zijn hele betoog aan voorbij dat de verplichting om het reisdoel te staven een verplichting is die bestaat in zijn hoofde en niet in hoofde van een derde partij, zoals terecht werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Die motivering wordt gesteund door de Schengengrenscore die in artikel 6 bepaalt wat volgt:

“Artikel 6

Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als

voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. Voor de uitvoering van lid 1 geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning, of een visum voor verblijf van langere duur worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet in aanmerking genomen.

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.”

De onderdaan van een derde land dient zelf zijn doel te kunnen staven. Die verplichting kan niet worden afgeschoven op een andere persoon, in casu de vriend van zijn broer.

Bijlage I van de Schengengrenscodes bepaalt inderdaad de documenten die voorgelegd kunnen worden als staving van het doel van de reis. De bijlage luidt als volgt:

“b) bij reizen in het kader van studies en andere opleidingsvormen:

i) bewijs van inschrijving bij een onderwijsinstelling teneinde deel te nemen aan praktische of theoretische opleidings- en bijscholingscursussen;

ii) collegekaarten en studieattesten;

c) bij toeristische of privéreizen:

i) documenten ter staving van logies:

— in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer;

— bewijsstukken van logiesverstreckende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt;

ii) documenten ter staving van de reisroute:

— bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

iii) documenten ter staving van de terugkeer:

— een retour- of rondreisticket;”

Uit de Schengengrenscodes kan bezwaarlijk worden afgeleid dat van zodra één van de documenten, zoals bepaald in de bijlage I worden voorgelegd, het doel zou vaststaan.

Zoals verzoeker zelf betoogt, dient de grenspolitie rekening te houden met het geheel van de feiten zoals die zich voordoen op het moment dat de passagier zich aanbiedt. Op dat moment bleek dat verzoeker verklaarde dat hij begeleid zou worden door een vriend van zijn broer, dat hij het atomium, grote markt en manneken pis wenst te bezoeken en dat hij steeds, gevraagd naar zijn voorgenomen verblijf, verwees naar de vriend van zijn broer. Het is juist omwille van die terugkerende verwijzing naar de vriend van zijn broer wanneer hij gevraagd werd duiding te verschaffen omtrent het doel van zijn reis, dat de grenspolitie ertoe aanzetten te oordelen dat het reisdoel door verzoeker zelf niet aannemelijk wordt gemaakt.

De motivering in de bestreden beslissing kan bezwaarlijk een a posteriori motivering zijn, nu ze vervat is in de beslissing zelf. Met het nemen van de nieuwe beslissing werd wel degelijk tegemoet gekomen aan het schorsingsarrest van de Raad, nu verder in gegaan werd op de situatie van de broer die in Frankrijk zou verblijven en de motivering in het eerdere verzoekschrift dat hij zich zou willen herenigen met zijn broer.

De informatie die de grenspolitie heeft bekomen heeft aangetoond dat de broer van verzoeker, de heer [A.A.] geen verblijfsrecht heeft in Frankrijk, en er bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Die informatie vindt steun in het administratief dossier, en meer bepaald een mail van 3 juli 2017 van de grenspolitie, waarin het volgende staat:

“Hieronder het antwoord van de Fransen:

[A.A.] 02/09/1991 Medenine Tunisie
« Connu TAJ pour un fait séjour irrégulier en 2009-Non recherché en France
Pas séjour légal car il a reçu un O,Q,T,F mais mesure pas notifiée »

Verdere info :
Vrijgezel, laatst gekend adres rue levot 1 35000 Rennes”

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd zijn niet leesbaar. Hij beweert dat zijn broer een verblijfstitel heeft in Frankrijk, maar dit is alleszins in strijd met die informatie die door de grenspolitie werd bekomen van de Franse autoriteiten. Er is geen reden om te twijfelen aan de correctheid van de informatie. Het komt noch verzoeker noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om de informatie, voorzien door de grenspolitie, als onjuist te bestempelen en deze aan de kant te schuiven door een zwart wit kopie dat niet of niet goed leesbaar is. De RVV zou buiten haar bevoegdheid treden door stuk 5 te beschouwen als een geldig (of niet vals of vervalst) verblijfsdocument, terwijl uit het administratief dossier informatie blijkt van de Franse autoriteiten die dit tegenspreekt.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er sprake is van een gezinsleven onder artikel 8 EVRM, nu hij zelf verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te komen. Bovendien blijkt dat zijn broer illegaal in Frankrijk verblijft, waardoor hij niet aantoonde dat hij zich bij zijn broer zou kunnen voegen, wat bovendien ook ingaat tegen het toeristische reisdoel dat hij meent te hebben.

Nu verzoeker zijn visum heeft bekomen bij de Belgische ambassade, terwijl zijn broer in Frankrijk verblijft, is het niet kennelijk onredelijk dat gemotiveerd werd dat de verzoeker de autoriteiten heeft getracht te misleiden door zijn visumaanvraag niet in te dienen bij de Franse autoriteiten, precies omdat zijn broer in illegaal verblijf verkeert en hem omwille van die reden, naar alle waarschijnlijkheid, de afgifte van het visum zou zijn geweigerd.”

2.3.1.3. De Raad merkt op dat waar verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet dat, behoudens indien in een internationaal verdrag of in een wet afwijkingen zijn voorzien, de met grenscontrole belaste overheden een vreemdeling kunnen terugdrijven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker diende te worden teruggedreven omdat hij geen documenten ter staving van zijn reisroute, een bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken kon voorleggen, omdat hij nooit melding maakte van het feit dat zijn broer in Frankrijk verblijft en omdat hij de autoriteiten heeft misleid door met opzet informatie achter te houden en meer specifiek dat het zijn bedoeling is zijn onwettig in Frankrijk verblijvende broer aldaar te vervoegen.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verweerder zelf aan verzoeker een visum toestond en uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurde ondanks het feit dat verzoeker geen echt toeristisch programma had meegedeeld. Verweerder gaf door aldus op te treden derhalve aan dat hij in casu weinig belang hechtte aan het al dan niet bestaan van het toeristisch programma van verzoeker in België. Er blijkt dan ook niet waarom verweerder het vereist achtte dat verzoeker op het ogenblik dat hij in België aankwam bij de grenscontrole toch documenten zou kunnen voorleggen die aantonen waaruit zijn reisprogramma precies bestaat. De Raad dient hierbij te duiden dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder slechts “zo nodig” kan vereisen dat een vreemdeling aan de grens documenten overlegt ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf en geenszins blijkt dat er correcte redenen waren die toelaten te besluiten dat dit in casu plotseling toch nodig was, terwijl dit voorheen geenszins het geval was.

Waar verweerder er in zijn nota met opmerkingen op wijst dat de bijlage I van de verordening nr. 399/216 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen bepaalt dat documenten ter staving van de reisroute, waaronder de “bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken” kunnen worden gevraagd bij de grenscontrole

dient te worden benadrukt dat deze documenten enkel kunnen worden gevraagd om *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”* te kunnen vaststellen. Het doel van het verblijf van verzoeker was evenwel reeds duidelijk op het ogenblik dat een visum type C werd afgegeven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op het ogenblik dat hij het visum toestond wist dat verzoeker om toeristische redenen en om een vriend te bezoeken naar België kwam en dit niet in vraag stelde. Verzoeker, een hoogopgeleide vreemdeling die beschikte over een hotelreservatie en voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf, heeft toen hij door de met grenscontrole belaste ambtenaar werd ondervraagd duidelijk aangegeven dat hij als toerist naar Brussel kwam, dat hij de Grote Markt, het Atomium en Manneken Pis wenste te bezoeken en dat hij kon terugvallen op een vriend van zijn broer die hem verder zou begeleiden. Hij kon tevens onmiddellijk de naam en het telefoonnummer van deze vriend meedelen. Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing dus verkeerdelijk dat verzoeker niet kon toelichten hoe hij zijn verblijf in België zou volbrengen. Het is in casu, gezien voorgaande vaststellingen, zonder meer kennelijk onredelijk om te vereisen dat verzoeker nog *“bijkomende documenten waaruit zijn voorgenomen reisplannen blijken”* zou moeten voorleggen. Verweerder lijkt daarenboven voorbij te gaan aan het feit dat verzoeker bij de grenscontrole een bericht van de persoon die als zijn gids in België zou optreden heeft getoond.

Verweerder stelt dat het niet aan derden – waarmee hij lijkt te willen verwijzen naar de vriend die verzoeker aanwees als de persoon die als zijn begeleider of gids zou optreden – is om verzoekers reisdoel toe te lichten. Het feit dat verzoeker, na te hebben gesteld welke bezienswaardigheden hij zeker wou bezoeken, aangaf dat hij voor het overige een beroep zou doen op iemand in België om hem wegwijs te maken impliceert evenwel niet dat het reisdoel – toerisme – van verzoeker in vraag kan worden gesteld of dat hij het aan derden overlaat zijn reisdoel toe te lichten.

De bewering van verweerder dat verzoeker in zijn visumaanvraag niet zou hebben aangegeven dat hij een broer, A.A., heeft in Frankrijk blijft ongestaafd. De visumaanvraag waarnaar verweerder verwijst bevindt zich immers niet in het administratief dossier. Voorts moet worden geduid dat het feit dat verzoeker tijdens zijn vakantie in België een in Rijsel verblijvende broer en andere familieleden zou ontmoeten op zich niet toelaat om zonder meer te besluiten dat verzoeker leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn reismotief.

Wat betreft verweerdens stelling dat verzoekers broer illegaal in Frankrijk zou verblijven kan de Raad enkel stellen dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een kopie heeft gevoegd van het paspoort van A.A. waaruit blijkt dat deze Frankrijk is binnengekomen met een visum type D, dat hij er is gehuwd en dat hij beschikt over een verblijfstitel die geldig is tot 7 oktober 2025. Een beter leesbare kopie van de Franse verblijfstitel van A.A. werd ter terechtzitting aan de raadvrouw van verweerder voorgelegd en zij gaf aan de authenticiteit van dit stuk niet meer te betwisten. Verweerdens bewering dat verzoeker een visum heeft aangevraagd via de Belgische autoriteiten omdat indien hij deze aanvraag had gericht aan de Franse autoriteiten dadelijk zou zijn vastgesteld dat zijn broer op illegale wijze in Frankrijk verbleef is in strijd met de aan de Raad voorgelegde stukken. Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat een e-mail, waarbij daarenboven niet kan worden bepaald wie precies de inlichtingen die hierin zijn opgenomen heeft opgezocht en verstrekt, waarin wordt gesteld dat het de bedoeling was om A.A. in 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen opweegt tegen verscheidene stukken waaruit de legale binnenkomst van deze persoon in Frankrijk blijkt en waaruit blijkt dat hij er is gehuwd en een verblijfstitel verwierf.

Uit het voorgaande blijkt ook dat verweerder de eerste bestreden beslissing niet op een deugdelijke wijze heeft voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt prima facie aangetoond.

Een onderdeel van het eerste middel is ernstig.

Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel is in deze stand van het geding niet vereist.

2.3.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van

een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009). Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“En ce que, la partie adverse décide d’annuler automatiquement le visa de la partie requérante ;

Alors que, il ressort des dispositions applicables en la matière que la décision d’annulation ne peut pas se faire de manière automatique lorsque l’étranger ne peut pas fournir l’ensemble des documents justificatifs ;

12. Considérant que la décision d’annulation du visa de la partie requérante repose sur les éléments suivants :

- La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l’objet et les conditions de son séjour ;*
- Elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ;*
- Il ne reviendrait pas l’ami de son frère de justifier le but touristique de la partie requérante ;*
- Le frère de la partie requérante résiderait de manière irrégulière en France depuis 2009. Le but de la partie requérante serait de rejoindre son frère et résidait comme lui de manière irrégulière en France et aurait utilisé un ami de la famille pour empêcher les autorités d’arriver à ce constat;*

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

13. Considérant, première branche, que l’article 34 du Règlement n°810/2009 dispose que :

« 1. Un visa est annulé s’il s’avère que les conditions de délivrance du visa n’étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s’il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l’État membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d’un autre État membre, auquel cas les autorités de l’État membre de délivrance en sont informées.

2. Un visa est abrogé s’il s’avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l’État membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d’un autre État membre, auquel cas les autorités de l’État membre de délivrance en sont informées.

3. Un visa peut être abrogé à la demande de son titulaire. Les autorités compétentes de l’État membre de délivrance sont informées de cette abrogation.

4. L’incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l’article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d’annulation ou d’abrogation du visa » ;

Qu’il ressort de l’article 34, § 1er du Règlement n°810/2009 que ce n’est que si les conditions de délivrance du visa n’étaient pas réunies au moment de la délivrance du visa que celui-ci peut être annulé ;

Qu’en l’espèce, la décision querellée n’indique pas que les conditions d’obtention du visa de la partie requérante n’étaient pas réunies au moment de l’obtention du visa (en raison d’une fraude par exemple);

Que ce n’est qu’au regard des documents qu’elle avait en sa possession lorsqu’elle est arrivée à la frontière et en raison d’un soupçon qu’il souhaite rester en France que son visa a été annulé ;

Que dès lors que la partie adverse ne soutient pas que la partie requérante ne remplissait pas les conditions pour pouvoir bénéficier d’un visa au moment où celui-ci lui a été délivré, la partie adverse ne pouvait pas adopter une décision d’annulation de son visa ;

Qu’en adoptant une décision d’annulation alors que les conditions n’étaient pas réunies, la partie adverse a violé l’article 34, §1er du Règlement n°810/2009 ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

14. Considérant, deuxième branche, que l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009 dispose que : « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa » ;

Que l'article 3, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 précise quant à lui que :

« Lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger qui est porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger auquel l'entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa » ;

Qu'il ressort du libellé de ces dispositions tant européennes que nationales, que lorsque les autorités décident de refuser l'entrée sur le territoire d'une personne ou que celle-ci ne peut pas fournir les documents démontrant l'objet de son voyage et l'existence de moyens de subsistance suffisants, elle ne peut pas se faire notifier automatiquement une décision retirant ou annulant son visa ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'explique pas pour quel motif, il fallait automatiquement annuler le visa de la partie requérante ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé la décision querellée en la forme et a violé les dispositions légales invoquées au moyen ;

Que de surcroît, si la partie requérante avait pu disposer de plus de temps, elle aurait pu réunir les informations demandées par la partie adverse ;

15. Considérant que toute autorité administrative est tenue à un devoir de prudence et de minutie ;

Que si la partie adverse avait agi conformément au devoir de prudence et de minutie qui pèse sur elle, elle aurait constaté que la partie requérante était dans les conditions pour maintenir son visa et rentrer sur le territoire ;

Que la partie adverse n'a pas pris contact avec Monsieur [D.O.] et Monsieur [A.A.] qui auraient pu éclairer la partie adverse sur le but du voyage de la partie requérante ;

Que les éléments invoqués aux point 8 à 11 de la requête sont également pertinents s'agissant de la décision d'annulation du visa de la partie requérante ;

Que plus particulièrement, à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique ;

Qu'il en est d'autant plus ainsi que la partie requérante pouvait compter sur un ami qui s'est engagé à lui servir de guide et qu'il devait être rejoint par son frère ;

Que la partie requérante pouvait fournir des informations relatives aux justificatifs à son hébergement, à son retour et que s'agissant de son itinéraire, il pouvait utiliser internet et compter sur l'aide d'un ami et son frère ;

Qu'elle était donc en ordre au regard de l'article 5 et de l'annexe I du règlement 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 ;

Que le refus de prendre contact avec Monsieur [D.O.] et le frère de la partie requérante a pour conséquence la partie adverse a adopté la décision querellée sans avoir accès à l'ensemble des éléments essentiels et complets de la cause (par exemple la situation de séjour de Monsieur [A.A.]) ;

Qu'au vu de ces différents éléments, la décision querellée apparaît comme étant disproportionnée ;

Qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009 et 3, alinéa 3 de la loi du 15.12.1980 et commis une erreur manifeste d'appréciation ;"

2.3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de beslissing tot nietigverklaring van het visum uitdrukkelijk melding werd gemaakt van artikel 34 1 van de gemeenschappelijke visumcode.

De motieven zijn duidelijk en afdoende weergegeven."

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat, overeenkomstig artikel 34.1 van de verordening nr. 810/2009 een visum slechts kan worden nietig verklaard *"indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen"*.

Door uiteen te zetten dat verzoeker op het ogenblik dat hij het Belgische grondgebied wou betreden niet in het bezit was *"van documenten ter staving van de reisroute, bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken"* toont verweerder niet aan dat verzoeker zijn visum op een onrechtmatige wijze heeft verkregen.

Verweerders standpunt dat verzoeker bewust geen melding heeft gemaakt van het feit dat zijn broer in Frankrijk woont en met opzet informatie achterhield vindt daarnaast, zoals reeds gesteld, geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Het loutere feit dat verzoeker niet zou hebben meegedeeld dat hij familie in Frankrijk heeft laat bovendien niet zonder meer toe te concluderen dat hij verweerder heeft misleid door een visum aan te vragen voor een toeristisch verblijf in België en dat dit visum onrechtmatig werd verkregen.

Verder moet worden herhaald dat verweerders standpunt dat indien verzoeker een visum had aangevraagd bij de Franse autoriteiten deze onmiddellijk zouden hebben gezien dat hij een broer heeft die onwettig in het Frankrijk verblijft en hem *"naar alle waarschijnlijkheid"* geen visum zou zijn toegestaan is gebaseerd op een veronderstelling en een incorrecte feitenvinding. Bij de bespreking van het eerste middel is immers al gebleken dat A.A., van wie niet ter discussie staat dat hij verzoekers broer is, tal van stukken kan voorleggen waaruit kan worden afgeleid dat hij sedert verscheidene jaren volstrekt legaal in Frankrijk verblijft.

Verzoeker maakt prima facie aannemelijk dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 34.1 van de verordening nr. 810/2009 en dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte en het zorgvuldigheidsbeginsel miskende bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een onderdeel van het tweede middel is ernstig.

Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel is actueel niet vereist.

2.4.1. Inzake de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond stelt verzoeker het volgende:

"L'exécution des décisions querellées cause déjà à la partie requérante un préjudice grave difficilement réparable auquel il convient de mettre un terme.

Le caractère imminent du préjudice est incontestable dès lors que la partie requérante s'est vue refuser l'accès au territoire, que son visa a été annulé et qu'elle est détenue en vue d'une expulsion.

Dans ces conditions, seule la procédure en extrême urgence peut permettre à la partie requérante d'obtenir une décision donnant un effet utile à son action en justice.

Le caractère difficilement réparable du préjudice doit se faire dans la perspective d'une réparation en nature. (LEROY, M., Contentieux administratif, Bruylant, Bruxelles, 2008 p. 852).

Les décisions d'interdiction d'entrée sur le territoire et d'annulation de son visa sont le soutènement juridique nécessaire de la décision de détention dont elle fait l'objet. La privation de liberté dont fait l'objet la partie requérante lui cause des dommages tant d'un point de vue physique, psychologique qu'émotionnelle.

Il en est d'autant plus ainsi qu'elle a obtenu un visa de manière tout à fait régulière. Dans le cas d'espèce, il sera impossible de réparer par équivalent une détention qui repose sur des décisions dont l'illégalité est manifeste.

Par ailleurs, la partie requérante a un visa valable jusqu'au 20 juillet 2017 pour un séjour de 8 jours. Il en résulte que seule la procédure en extrême urgence est à même de donner un effet utile à son recours. Une procédure en annulation ou suspension et annulation simple ne serait pas en mesure de lui garantir un recours effectif dans la mesure où votre conseil ne se prononcerait pas avant que le visa ne soit plus valable.

Enfin, la décision de refus d'entrée est accompagnée d'une annulation de visa. Les décisions querellées ont donc pour conséquence que non seulement, la partie requérante ne peut pas entrer sur le territoire mais aussi que l'annulation de son visa sera ajouté au système d'information sur le visa. Elle risque donc à l'avenir, de voir de futures demandes de visa pour les Etats membres refusés pendant une longue durée sans avoir de recours effectif sauf à agir en extrême urgence.

L'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable a d'ailleurs déjà été constaté dans le chef de la partie requérante par votre Conseil dans son arrêt n° 206.733 du 4 juillet 2017 (Pièce 9).

Au regard de l'ensemble de ces éléments, le risque de préjudice grave, difficilement réparable imminent est établi. ”

2.4.2. Verweerder stelt van oordeel te zijn dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken.

2.4.3. De Raad dient te benadrukken dat in de huidige rechtspraak een beslissing tot terugnijving wordt beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan verzoeker geen rechtsherstel zal kunnen bieden.

Daarbij komt dat de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met een tweede bestreden beslissing, houdende de nietigverklaring van het visum. De nietigverklaring van het visum heeft niet enkel tot gevolg dat verzoeker niet langer het recht heeft het Rijk binnen te komen, maar ook dat de informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum zal worden ingevoerd in het Visuminformatiesysteem (hierna: het VIS) overeenkomstig artikel 13 van de verordening nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem en de uitwisseling tussen lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf). Artikel 23.1 van voormelde verordening nr. 767/2008 laat toe deze gegevens tot vijf jaar te bewaren.

Verzoeker dreigt zich aldus geconfronteerd te zien met het risico dat bij latere visumaanvragen de signalering in het VIS in rekening wordt gebracht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot terugdrijving wordt bevolen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot nietigverklaring van een visum wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK